

можливим безперешкодне здійснення прав і свобод, їх охорона від можливих протиправних посягань і захист від незаконних порушень.

Головним аспектом реального існування і втілення у життя прав та свобод неповнолітніх є встановлені державою гарантії їх реалізації органами державної влади, зокрема, правоохоронними органами, визначальним у діяльності яких поряд з профілактичною є виконання інших головних правоохоронних функцій (захисної - захист життя, здоров'я, прав, свобод та законних інтересів суб'єктів права; охоронної- охорона громадського порядку? ресоціалізаційної - є найбільш характерною для органів і служб у справах неповнолітніх) і виконання ними вказаних функцій потребує специфічного організаційного, правового, наукового, кадрового, матеріально-технічного, фінансового, інформаційного та іншого забезпечення.

1. Абросімова Ю. Значення соціально-економічного становища сім'ї у структурі причин та умов злочинності неповнолітніх в Україні // Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні: Матеріали ІХ регіональної наук.-практ. конф.(13-14 лютого 2003 р.) / Львівський національний ун-т ім. Івана Франка. Юридичний факультет. / Ред. П.М.Рабінович .- Л., 2003. - 563 с.

2. Антонович М.М. Україна в міжнародній системі захисту прав людини: Монографія - К.: Видавничий дім "KM Academia", 2000.- 262 с.

3. Бірюков І.А., Заїка Ю.О., Співак В.М. Цивільне право України: Загальна частина. - К.: Наукова думка, 2000. - 304 с.

4. Вінгловська О. Сучасний рівень додержання міжнародних стандартів прав дитини в законодавстві України // Український часопис прав людини. - № 3-4. - 1998. - с. 20 - 25.

5. Гюлумджанова Г.З. Права дитини // Стан, проблеми, перспективи / Зб. наукових праць / Ред. М.Л. Головка - К., АПСВ. - ч.2-130 с.

6. Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 р. // www.zakon.rada.gov.ua

Волошина Г.Ю.,

курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування

Гаркуша В.В.,

доцент кафедри адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ПРОТИДІЯ КУРІННЮ ТЮТЮНОВИХ ВИРОБІВ В ЗАБОРОНЕНИХ МІСЦЯХ

Заборона куріння — заборона паління тютюнових виробів за певних обставин і в певних місцях (переважно у громадських місцях). В різних країнах діють різні обмеження і штрафи, які закріплюються на

законодавчому рівні або ж встановлюються власником певного закладу. Метою заборони паління є насамперед захист некурців від пасивного паління.

Заборона куріння у громадських місцях є одним з першочергових заходів, визначених Рамковою конвенцією Всесвітньої організації охорони здоров'я з боротьби з тютюном, які мають сприяти подоланню тютюнової пандемії і зниженню шкідливого впливу тютюнопаління на здоров'я населення. Конвенцію підписало 172 країни, зокрема і Україна, і вже 31 з них ввела заборону куріння. Щороку до цього списку приєднується 2-3 країни. Першою державою у світі, яка ввела повну заборону куріння в громадських місцях, стала Ірландія — 2004 р. там набув чинності відповідний закон. Нині його підтримує 95% населення

Протягом листопада-грудня 2011 р. Київський міжнародний інститут соціології на замовлення організації «Quirk Global Strategies» провів опитування щодо ставлення українців до ухвалення закону про заборону куріння в громадських місцях. Результати виявилися наступними:

- 84% українців підтримують прийняття закону, який заборонятиме курити всередині більшості громадських приміщень, включно із усіма робочими місцями, житловими будинками, офісами.
- Високий рівень підтримки бездимних приміщень зафіксований в усіх регіонах країни. Найбільший — на Сході та Півночі — 88%, найменший, але теж переважний, на Заході — 78%;
- Закон підтримують 92% жінок та 76% чоловіків.
- Законодавство про повну заборону куріння в ресторанах та кафе підтримують 77% населення, в барах — 74% населення.
- Загалом 91% українців визнає пасивне куріння шкідливим для здоров'я: 35% українців «сильно турбує», коли їх обкурюють, 31% «доволі сильно», 16% «лише трохи» та 17% «зовсім не турбує».
- 83% українців вважають, що права клієнтів та працівників дихати чистим, вільним від диму повітрям, зокрема, в ресторанах, барах та кафе є вищими, ніж права курців там курити.
- Права курців забруднювати повітря токсичними речовинами тютюнового диму ставлять вище лише 8% українців [1].

З грудня 2012 року вступив в силу Закон України "Про заходи щодо попередження та зменшення вживання тютюнових виробів і їх шкідливого впливу на здоров'я населення".

Закон встановлює заборону куріння тютюнових виробів, а також електронних сигарет і кальянів в громадських та інших місцях, а саме:

- у ліфтах і таксофонах;
- у приміщеннях на території закладів охорони здоров'я;
- у приміщеннях на території навчальних закладів;
- на дитячих майданчиках;

- у приміщеннях та на території спортивних і фізкультурно-оздоровчих споруд та закладів фізичної культури та спорту;
- у під'їздах житлових будинків;
- у підземних переходах;
- у транспорті загального користування, що використовується для перевезення пасажирів;
- у приміщеннях закладів ресторанного господарства;
- у приміщеннях об'єктів культурного призначення;
- у приміщеннях органів державної влади та органів місцевого самоврядування, інших державних установ;
- на стаціонарно обладнаних зупинках маршрутних транспортних засобів.

Крім цього закон встановлює заборону куріння:

- у приміщеннях підприємств, установ та організацій усіх форм власності;
- у приміщеннях готелів та аналогічних засобів розміщення громадян;
- у приміщеннях гуртожитків;
- в аеропортах та на вокзалах [2].

Згідно з внесеними змінами уповноваженим посадовим особам Національної поліції надано право складати та розглядати протоколи про адміністративні правопорушення за статтею 175-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення (КУпАП) (за винятком порушень, учинених у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної міської ради). Цими уповноваженими особами, відповідно до п.1 ст. 255 КУпАП (особи, які мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення), власне є працівники поліції. А в разі порушень, вчинених у місцях, заборонених рішенням відповідної сільської, селищної міської ради – уповноважені особи виконавчих комітетів сільських, селищних, міських рад та члени громадських формувань.

Працівники поліції за куріння тютюнових виробів у заборонених місцях мають право затримати особу для складання протоколу за ст. 175-1 КУпАП (куріння тютюнових виробів у заборонених місцях). При цьому, крім місць, прямо заборонених для куріння тютюнових виробів Законом, дозволено визначати інші місця, заборонені для куріння таких виробів рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради (виключна компетенція ради).

1. Заборона куріння - електронний ресурс - https://uk.wikipedia.org/wiki/Заборона_куріння

2. Закон України "Про внесення змін до деяких законів України щодо вдосконалення окремих положень про обмеження місць куріння тютюнових виробів" - електронний ресурс - <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4844-17>

3. Міністерство внутрішніх справ попереджає - курити можна лише в дозволених місцях - електронний ресурс - <http://fri.net.ua/node/2084>

Воробець Христина Олегівна
курсант 2-го курсу
факультету економіко- правової безпеки
Науковий керівник:
професор кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності,
доктор юридичних наук, професор, полковник поліції
Миронюк Р.В.

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Важливість і масштабність завдань з охорони життя і здоров'я, прав та інтересів громадян, відповідно до ст. 3 Конституції України, реформування адміністративного законодавства, а також поширеність адміністративних проступків, їхня структура, причини й динаміка зумовлюють необхідність предметного дослідження інституту адміністративної відповідальності, зокрема специфіки відповідальності військовослужбовців[1].

Важливої уваги заслуговує статус військовослужбовців як суб'єктів адміністративної відповідальності. На військовослужбовців покладено важливе завдання оборони держави, тому і підвищенні вимоги ставлять до цієї категорії службовців. За останній час було прийнято ряд правових актів, які регулюють правовий статус військовослужбовців (прийнята нова редакція Закону «Про загальний військовий обов'язок і військову службу», Військові Статути Збройних Сил України), а до Кодексу про адміністративні правопорушення внесені зміни щодо адміністративної відповідальності військовослужбовців.

У військовому юридичному словнику зазначається: «Адміністративна відповідальність військовослужбовця - це форма юридичної відповідальності військовослужбовця за правопорушення, яке не пов'язане з виконанням службових обов'язків та не є кримінально караним. Вона розповсюджується також на військовозобов'язаних у період проходження ними військових зборів. Адміністративні стягнення накладаються повноважними органами державного управління (органами внутрішніх справ, державними інспекціями, посадовими особами, уповноваженими на те законодавчими актами держави)» [2].

На відміну від адміністративної відповідальності, дисциплінарна відповідальність являє собою «особисту відповідальність